

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2021
Senát IV

Nález:

spisová značka	IV. ÚS 13/2021
populárny názov	Aplikácia § 420 CSP a uznanie cudzích rozhodnutí
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	25.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 73 ods. 3 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 133 ods. 2
analytická právna veta	1.Rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým v danej veci pri posudzovaní prípustnosti dovolania interpretoval a aplikoval § 420 CSP nenáležite a v rozpore s jeho účelom, v dôsledku čoho vylúčil z okruhu rozhodnutí odvolacích súdov rozhodnutia vo veci uznania cudzích rozhodnutí, v ktorom navyše neodôvodnil neuplatnenie mechanizmu zjednocovania divergentnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, možno označiť za nezákonné vo svojich dôsledkoch porušujúce základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. 2.Vecou samou sa nerozumie len uplatnenie hmotnoprávneho nároku. Vecou samou sa rozumie aj vyriešenie uznania cudzieho rozhodnutia, ktoré je následne podkladom pre exekúciu. Posudzujú sa tu otázky procesného práva, a to predpokladov uznania vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Zároveň je zrejmé, že uznesením krajského súdu sa konanie o tejto veci právoplatne skončilo a ďalší riadny opravný prostriedok ani iné nadväzujúce konanie sa nepredpokladá. Je preto podľa názoru ústavného súdu správny taký záver, že uznesenie krajského súdu je rozhodnutím vo veci samej, ktorým sa konanie zároveň aj končí, a teda ide o spôsobilý predmet dovolacieho prieskumu aj v zmysle § 420 CSP.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na vyhlásenie vykonateľnosti rozhodnutia Vrchného súdu v Londýne na území SR, v ktorom bola žalovanému (v uvedenom konaní len „zúčastnená osoba“) uložená povinnosť nahradiť trovy konania vedeného na Vrchnom súde v Londýne (ďalej len „cudzie rozhodnutie“). Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom návrhu sťažovateľa vyhovel a vyhlásil cudzie rozhodnutie za vykonateľné na území Slovenskej republiky. Na základe odvolania zúčastnenej osoby okresný súd uznesením zákonného sudcu návrh sťažovateľa zamietol, keď po vecnom preskúmaní cudzieho rozhodnutia a osvedčenia o vykonateľnosti tohto rozhodnutia vydaného Vrchným súdom v Londýne podľa čl. 53 ods. 2 v spojení s čl. 54 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie

	<p>Brusel“) dospel k záveru, že cudzie rozhodnutie nemožno na území Slovenskej republiky vyhlásiť za vykonateľné.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu zákonného sudcu odvolanie, ktorý neskôr doplnil predložením návrhu na vykonanie dôkazov spochybňujúcich závery okresného súdu.</p> <p>Krajský súd následne svojim uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu zákonného sudcu ako vecne správne stotožniac sa s argumentáciou tohto súdu.</p> <p>Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil § 420 písm. f) CSP.</p> <p>Najvyšší súd uznesením sťažovateľom podané dovolanie odmietol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že rozhodnutie krajského súdu nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.</p> <p>Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napadol uznesenie najvyššieho súdu, pretože nesúhlasil s uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným pri aplikácii § 420 CSP, na základe ktorého došlo k odmietnutiu jeho dovolania.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>20. Ústavný súd preto skúmal, či odmietnutie dovolania s odôvodnením predloženým najvyšším súdom spĺňa požiadavky kladené na súdne rozhodnutie. Ústavný súd k záverom najvyššieho súdu uvádza, že vecou samou sa nerozumie len uplatnenie hmotnoprávneho nároku. Vecou samou sa rozumie aj vyriešenie uznania cudzieho rozhodnutia, ktoré je následne podkladom pre exekúciu. Posudzujú sa tu otázky procesného práva, a to predpokladov uznania vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia. Zároveň je zrejmé, že uznesením krajského súdu sa konanie o tejto veci právoplatne skončilo a ďalší riadny opravný prostriedok ani iné nadväzujúce konanie sa nepredpokladá. Je preto podľa názoru ústavného súdu správny taký záver, že uznesenie krajského súdu je rozhodnutím vo veci samej, ktorým sa konanie zároveň aj končí, a teda ide o spôsobilý predmet dovolacieho prieskumu aj v zmysle § 420 CSP.</p> <p>21. Na veci pritom nič nemení forma rozhodnutia krajského súdu (uznesenie), pretože uznesením sa môže rozhodovať aj o veci samej.</p> <p>22. Opačný záver dovolacieho súdu je ústavne neudržateľný, pretože je v zjavnom rozpore s podstatou veci. Došlo tak k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v jeho podstatnej časti spočívajúcej v práve na prístup k súdu (keďže najvyšší súd vec vybavil len procesne, nie meritórne).</p> <p>23. Sťažovateľ ďalej namietol aj porušenie princípu právnej istoty, keď o rovnakých veciach najvyšší súd rozhodol diametrálne odlišne (vo veci sp. zn. 8 Cdo/204/2017 dovolanie odmietol, hoci v totožnej veci sp. zn. 6Cdo/167/2017 dovolanie vecne prejednal a rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil). (...)</p> <p>31. Vychádzajúc zo zásady efektivity, aby sa právnou úpravou dosiahol zákonodarcom sledovaný cieľ (zjednotenie rozhodovacej činnosti súdov), ktorý musí byť naplnený reálne a od počiatku, sa ústavný súd prikláňa k tomu, že ústavne konformný výklad § 48 CSP podal najvyšší súd v rozhodnutí č. k. 1VObdo/1/2020 z 25. februára 2021, a naopak, rozhodnutia veľkého senátu občianskoprávneho kolégia sp. zn. 1VCdo/3/2019 a sp. zn. 1VCdo/4/2019 popierajú podstatu inštitútu veľkého senátu.</p> <p>32. V danej veci – aj z prehľadu predloženého najvyšším súdom (bod 13 tohto nálezu), navyše doplneného sťažovateľom (bod 15 tohto nálezu) – vyplýva, že sa vytvára v podstate nová judikatúra, ktorá je od samého počiatku nekonzistentná a nezohľadňuje iné existujúce rozhodnutia v podobných veciach. V praxi najvyššieho súdu zároveň nedošlo k využitiu mechanizmu, ktorý umožňuje zjednotenie rozporov medzi rozhodnutiami najvyššieho súdu (inštitút veľkého senátu), pričom tento mechanizmus je v praxi občianskoprávneho kolégia obmedzovaný. Keďže takýto mechanizmus využitý nebol a jeho aplikácia je v praxi občianskoprávneho kolégia zužovaná, pričom možno dohľadať rôzny prístup najvyššieho súdu k vyhodnoteniu otázky prípustnosti dovolania vo veciach uznávania cudzích rozhodnutí, takúto situáciu ústavný súd vyhodnocuje ako ústavne neudržateľnú a popierajúcu právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>rozhodnutie ESEP vo veci Unédic proti Francúzsku, rozsudok z 18. 12. 2008, sťažnosť č. 20153/04, bod 74</p> <p>rozhodnutie ESEP vo veci Iordan Iordanov a ďalší proti Bulharsku, rozsudok z 2. 7. 2007, sťažnosť č. 23530/02, bod 49 či vo veci Karakaya proti Turecku, rozhodnutie z 25. 1. 2011, sťažnosť č. 30100/06</p> <p>nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 875/2016 z 28. februára 2017</p> <p>rozsudok ESEP vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, body 35 a 36</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>dovolanie-prípustnosť</p> <p>dovolanie-dovolacie dôvody</p> <p>rozhodnutie-zákonnosť</p> <p>vykonateľnosť</p>

spisová značka	IV. ÚS 15/2021
populárny názov	Nesprávne vyhodnotenie námietok podľa § 432/2 CSP
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	25.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 73 ods. 3</p> <p>zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 133 ods. 2</p>
analytická právna veta	<p>Sťažovateľ v dovolaní dostatočným spôsobom špecifikoval dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia podľa § 432 ods. 2 CSP (definoval právnu otázku tak, či je možné v prípade, keď sú skutkové tvrdenia, z ktorých vyplývajú hodnotiace úsudky pravdivé, účinne sa domáhať ochrany osobnosti proti týmto hodnotiacim úsudkom a či je potrebné pri vyhodnocovaní miery zásahu aplikovať test proporcionality), najvyšší súd pri vyhodnotení prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia postupoval ústavne nekonformným spôsobom keď jeho námietku vyhodnotil ako námietku nesprávne zisteného skutkového stavu, v dôsledku čoho následne napadnuté uznesenie neposkytuje dostatok relevantných dôvodov na najvyššom súdom prijatý záver o neprípustnosti dovolania sťažovateľa.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Rozsudkom krajského súdu bol potvrdený rozsudok okresného, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcovi za urážlivé výrazy týkajúce sa jeho osoby uvedené v písomnosti, ktorú napísal, doručiť na náklady sťažovateľa písomné ospravedlnenie do domácností občanov obcí piatich označených obcí a zabezpečiť na svoje náklady uverejnenie ospravedlnenia v regionálnom denníku Gemerský korzár; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.</p> <p>Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol v podstate z toho dôvodu, že dôvody uvádzané sťažovateľom v dovolaní nemajú zákonom požadovaný charakter právnej otázky. Podľa obsahu dovolania sťažovateľ považoval za nesprávny právny záver krajského súdu týkajúci sa vyriešenia nároku na ochranu osobnosti nepoužitím aj testu proporcionality a nedostatočným zohľadnením postavenia žalobcu ako verejného činiteľa a povahy veci, v súvislosti s ktorou sa sťažovateľ vyjadroval aj na adresu žalobcu. Podľa najvyššieho súdu z dovolania možno vyvodiť, že sťažovateľ nesúhlasí s logickými úvahami a so skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré</p>

	<p>v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k prijatiu jeho rozhodnutia. Podľa najvyššieho súdu je zrejmé, že sťažovateľ namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom, čím však nie je možné odôvodniť dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (bod 18 napadnutého uznesenia). Osobitne najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolanie sťažovateľa neobsahuje exaktné označenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie krajského súdu a pri riešení ktorej sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (bod 19 napadnutého uznesenia).</p> <p>Sťažovateľ uznesenie najvyššieho súdu napadol ústavnou sťažnosťou, ktorou namietal, že odmietnutím dovolania došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>26. To, že sťažovateľ právnu otázku v dovolaní vymedzil, nie je sporné, pretože to vyplýva aj zo samotného uznesenia dovolacieho súdu, ktoré v bode 3 stručne zhrnulo obsah dovolania. Ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia, v rámci ktorého krajský súd mal riešiť otázky, či je možné v prípade, keď sú skutkové tvrdenia, z ktorých vyplývajú hodnotiace úsudky, pravdivé, účinne sa domáhať ochrany osobnosti proti týmto hodnotiacim úsudkom (podľa krajského súdu možno, podľa sťažovateľa nemožno), keďže treba zohľadniť postavenie žalobcu ako verejného činiteľa (s dopadom na vyššiu mieru kritizovateľnosti) a povahu veci, v súvislosti s ktorou sa žalovaný vyjadroval (podľa sťažovateľa uvedené nebolo zohľadnené, čo vyplýva najmä z toho, že to namietal), a či treba pri vyhodnocovaní miery zásahu aplikovať test proporcionality (hoci sa to podľa sťažovateľa vyžaduje, okresný súd a krajský súd test proporcionality nerealizovali), pri ktorom treba vyvážiť ochranu osobnosti vo veciach verejného záujmu so slobodou prejavu a právom na informácie.</p> <p>27. Sťažovateľ vo vzťahu k ním predostretému správne právnemu posúdeniu veci poukázal na judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu a vo vzťahu k nej tvrdil danosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.</p> <p>28. Nie je možné súhlasiť so záverom najvyššieho súdu, že sťažovateľ namietol nesprávne skutkové zistenia, pretože sťažovateľ v dovolaní výslovne uviedol, že pravdivosť skutkových tvrdení, z ktorých vyplývajú hodnotiace úsudky (kritika) žalobcu, bola v konaní zistená a krajský súd záver o možnosti brániť sa proti kritike prijal práve v situácii, keď kritika vychádza z pravdivých skutkových tvrdení (podľa záveru krajského súdu list sťažovateľa obsahuje výrazy, z ktorých vyplýva úmysel kritizovanú osobu uraziť, a to aj v prípade, ak by sa v inkriminovanom texte uvádzali pravdivé skutočnosti, lebo sa z nich vyvodzujú urážlivé hodnotiace úsudky). Sťažovateľ od najvyššieho súdu žiadal, aby posúdil, či na takto zistený skutkový stav bola správna právna norma aplikovaná správnym spôsobom, teda či kritika sťažovateľa ešte bola v danom prípade prípustná (ktorou realizoval právo na slobodu prejavu a právo na informácie), keď smerovala proti verejnému činiteľovi, čo malo byť podľa sťažovateľa vyhodnocované preskúmateľným spôsobom vo forme testu proporcionality, ku ktorému nedošlo.</p> <p>29. Pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku (§ 432 CSP), je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku (pozri I. ÚS 336/2019, I. ÚS 115/2020). Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky.</p> <p>30. Na druhej strane ústavný súd apeluje na advokátov dovolateľov (ale aj na advokátov všeobecne), aby vyvinuli čo najväčšiu snahu o perfektné vymedzenie dovolacieho dôvodu tak, ako to prikazuje § 432 ods. 2 CSP. Práve povinné zastúpenie advokátom má garantovať bezchybnosť podaných dovolaní a dovolanie má byť vizitkou odbornosti každého advokáta. Snaha advokátov by mala smerovať k tomu, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne, s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Advokát týmto vymedzením začína svoj dialóg s najvyšším súdom ako najvyššou súdnou autoritou, a preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho posúdenia spornej právnej otázky. V opačnom prípade vystaví svojho klienta v dôsledku svojej neodbornosti možnosti odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.</p> <p>31. Ústavný súd teda uzatvára, že právna otázka bola vymedzená dostatočne. Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nespĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia súdu, keďže v ňom najvyšší súd ústavne nekonformným spôsobom vyložil prípustnosť dovolania podľa § 432 ods. 2 CSP. V dôsledku toho neposkytuje dostatok</p>

	relevantných dôvodov na najvyššom súde prijatý záver o neprípustnosti dovolania sťažovateľa.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020, nález sp. zn. I. ÚS 115/2020 zo 6. októbra 2020
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu konanie-splnenie podmienok konania dovolanie-prípustnosť dovolanie-dovolacie dôvody

spisová značka	IV. ÚS 80/2021
populárny názov	Hranica akceptovateľnosti odôvodnenia
sudca spravodajca	Ladislav Dudíš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	<p>Pokiaľ sú sťažovateľom v dovolacom konaní predložené námietky týkajúce sa kľúčových okolností, od posúdenia ktorých závisí rozhodnutie vo veci, je možné pochybnosti o existencii závažných procesných nedostatkov rozptýliť len náležitým odpovedaním na ne. Pokiaľ najvyšší súd dospeje k záveru o dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu mal by reagovať na argumenty sťažovateľa minimálne odkazom na konkrétne časti odvolacieho rozhodnutia. V opačnom prípade odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nespĺňa kritériá ústavnej akceptovateľnosti zodpovedajúce základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Paušalizovanie dovolacích námietok sťažovateľa, nerozlišujúce dovolacie námietky v ich konkrétnostiach môže viesť pri posúdení dovolacieho dôvodu k nedodržaniu procesných garancií práva na súdnu ochranu, konkrétne z neho vyplývajúcej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ sa ako žalobca proti žalovanej domáhal zaplataenia istiny s príslušenstvom z titulu náhrady škody vzniknutej porušením povinností žalovanej vyplývajúcich zo sprostredkovateľskej zmluvy. Rozsudkom okresného súdu bola jeho žaloba zamietnutá a zároveň ním bolo rozhodnuté, že sudca okresného súdu JUDr. Karol Krochta nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania tejto veci.</p> <p>Krajský súd svojim rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho zamietajúcom výroku. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie</p> <p>Najvyšší súd napadnutým uznesením zastavil dovolacie konanie v časti smerujúcej proti výroku napadnutého rozsudku krajského súdu o námietke zaujatosti (v tejto časti išlo o uznesenie sp. zn. 3 Ncb 1/2016 spolu s opravným uznesením, pozn.) a dovolanie sťažovateľa odmietol.</p> <p>Sťažovateľ napadol uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie ústavnou sťažnosťou z dôvodu jeho povrchnosti, formálnosti, arbitrárnosti a neodôvodnenosti.</p>
z odôvodnenia	19. Ústavný súd v úvode konštatuje, že si uvedomuje postavenie najvyššieho súdu v civilnom procese, keď rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenej veci. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k odmietaniu dovolaní, ktoré nespĺňajú

procesné podmienky prípustnosti na ich vecné prejednanie. V týchto prípadoch je pochopiteľná tendencia najvyššieho súdu zjednodušiť svoje rozhodnutia, aby mohol efektívne plniť svoju úlohu. Ani pri tejto snahe nemôže byť opomenutá povinnosť rešpektovať práva sporových strán a dodržať zásady spravodlivého procesu, v okolnostiach prípadu právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, a to minimálne v takom rozsahu, aby dovolateľ dostal konkrétne odpovede na jeho podstatné dovolacie námietky.

20. Odôvodnenie rozhodnutia o odmietnutí dovolania podaného z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP tieto základné požiadavky jednoznačne nespĺňa. Odôvodnenie, ktoré len všeobecným spôsobom konštatuje na jednej strane nesplnenie podmienok prípustnosti dovolania a na druhej strane dodržanie zákonných náležitostí rozhodnutia odvolacieho súdu bez akejkolvek odpovede na konkrétne námietky dovolateľa, nemôže učiniť zadosť požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v súlade s právom na spravodlivý proces. Ústavný súd s istým zveličením dodáva, že takéto odôvodnenie (odseky 27 až 30 napadnutého uznesenia) by mohlo byť paušálne použité aj v akomkoľvek inom rozhodnutí odmietajúcom dovolanie.

21. Napadnuté uznesenie pri zohľadnení už uvedených hľadísk je v tejto časti na prvý pohľad neadresné vo vzťahu k dovolacím námietkam. Ústavný súd rešpektuje ustálenú judikatúru, podľa ktorej nie je potrebné, aby sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal každou námietkou dovolateľa, avšak vo veci sťažovateľa najvyšší súd neodpovedal na žiadny z predložených argumentov, nezaujal k nim žiadne stanovisko a všeobecným spôsobom bez konkrétneho odôvodnenia vzťahujúceho sa na prejednávajúcu vec dovolanie odmietol. Tým si dovolací súd podstatne uľahčil svoju úlohu.

22. Ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedajúce špecifikám konkrétneho sporu a reagujúce na podstatné dovolacie námietky sťažovateľa musí odpovedať, ako sa najvyšší súd vysporiadal s dovolacou argumentáciou sťažovateľa o arbitrárnosti a argumentačnej nesúrodosti záverov rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ uplatnil v dovolaní (č. I. 527 súdneho spisu) zrozumiteľné námietky proti ucelenosti záverov odôvodnenia rozsudku krajského súdu, na ktoré mal dovolací súd reagovať, pretože sa týkali celistvosti nižšími súdmi ustálenej verzie o realizácii obchodu od fázy vyhľadania odberateľa cez vybavovanie objednávok až po zaplatenie a dodanie tovaru. Sťažovateľove námietky sa týkali kľúčových okolností, od posúdenia ktorých závisel celý prípad. Len náležitým odpovedaním na sťažovateľove námietky môže byť rozptýlená jeho pochybnosť o existencii závažných procesných nedostatkov. Ak podľa názoru najvyššieho súdu bolo odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu dostatočné, mal reagovať na dovolacie argumenty sťažovateľa minimálne odkazom na konkrétne časti odvolacieho rozhodnutia. ....

27. Prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP a vymedzenie dovolacieho dôvodu (nesprávne právne posúdenie) podľa § 432 CSP sú spojené nádoby, znenie neskoršieho ustanovenia vychádza formulačne z bezprostrednej nadväznosti na skoršie, preto pri výklade prvého z označených ustanovení je potrebné zohľadniť aj druhé z nich. Nie je teda ústavne neudržateľné, ak dovolací súd požaduje od dovolateľa, aby pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP špecifikoval, ktorý z alternatívnych dôvodov prípustnosti dovolania podaného pre právne posúdenie veci uplatňuje, a v nadväznosti na to ho doložil buď konkrétnou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odchýlil, tvrdením o absencii rozhodovacej praxe, alebo konkretizáciou rozdielnosti v rozhodovaní odvolacieho súdu. Povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám (I. ÚS 51/2020). Namietaná právna otázka môže vyplynúť aj z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (I. ÚS 336/2019).

28. Sťažovateľ v dovolaní okrem iného označil, ktoré konkrétne právne posúdenie považuje za nesprávne, uviedol, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia, dokonca namietol, že ide o svojvoľné posúdenie. Označil rozpor s judikatúrou najvyššieho súdu k obdobnému ustanoveniu Občianskeho zákonníka, ktorú označil spisovou značkou aj citovaním časti odôvodnenia. Tento obsah dovolania najvyšší súd správne vystihol v odseku 9 napadnutého rozhodnutia. Napriek tomu pristúpil k odpovedi na dovolaciu otázku formalisticky, v už citovanom odseku 34 sa úplne vyhol formulovaniu vlastného právneho názoru, vyjadril sa všeobecne a nekonkrétne, čo vzhľadom na povahu a rozsah dovolacích námietok výrazne uberať na celkovej presvedčivosti tejto časti odôvodnenia

	<p>rozhodnutia. Najvyšším súdom pomenované dôvody na odmietnutie dovolania totiž vystihujú obsah dovolacích námietok len čiastočne.</p> <p>29. Nspajvyšší súd sa tak vo vzťahu k posúdeniu tohto dôvodu dovolania dopustil paušalizovania, nerozlišujúc dovolacie námietky v ich konkrétnostiach. Pri posúdení vymedzenia označeného dovolacieho dôvodu tak nedodrжал procesné garancie práva na súdnu ochranu, konkrétne požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia. V konečnom dôsledku tento nedostatok odôvodnenia dosahuje intenzitu na ústavnoprávne spochybnenie záveru najvyššieho súdu, že vymedzenie dovolacieho dôvodu v podanom dovolaní podľa § 421 ods. 1 CSP nespĺňa požiadavky zákona tak, ako sú definované v ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu.</p> <p>30. Minimálnou požiadavkou ústavne súladného odôvodnenia musí byť poskytnutie konkrétnej a zrozumiteľnej odpovede na otázku naplnenia predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) alebo b) CSP vo vzťahu ku každej dovolateľom relevantne uplatnenej právnej otázke. V konkrétnych okolnostiach táto odpoveď musí obsahovať posúdenie, či konkrétne dovolacie otázky sú otázkami právnymi, či sú pre rozhodovanú vec podstatné, t. j. nie sú otázkami hypotetickými či akademickými (II. ÚS 147/2020), a či ide o právne otázky, pri ktorých došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe, resp. ktoré dosiaľ neboli v praxi dovolacieho súdu riešené.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	<p>uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 314/2020 z 1. júla 2020 nálež ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020</p> <p>nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020</p> <p>uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 147/2020 z 15. apríla 2020</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	dovolacie dôvody-nesprávne právne posúdenie arbitrárnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces spor-obchodnoprávny rozhodnutie-odôvodnenie dovolanie-prípustnosť konanie-sporové rozhodnutie-nepreskúmateľnosť dovolacie dôvody-zmätočnosť

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 261/2021
populárny názov	Konanie súdu po vydaní rozsudku ESELP
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o obnove konania pred ústavným súdom
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	25.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	
analytická právna veta	Ak sa po rozhodnutí ESELP, ktorým bolo v konaní proti Slovenskej republike vyslovené porušenie ľudského práva alebo základnej slobody v dôsledku konania alebo rozhodnutia súdu Slovenskej republiky, pred všeobecným súdom na základe predchádzajúceho kasačného rozhodnutia iného súdu Slovenskej republiky stále koná, v dôsledku právnych účinkov rozhodnutia ESELP kasačná záväznosť zrušujúceho rozhodnutia zaniká a konajúci všeobecný súd bez ohľadu na štádium konania je povinný rešpektovať právny názor ESELP, a to bez ohľadu na konflikt s už vysloveným právnym názorom súdu Slovenskej republiky, ktorý zrušujúcim rozhodnutím vyvolal nové konanie. Obnova konania teda nie

	<p>je potrebná, pričom taký záver platí aj v prípade, ak bolo kasačné rozhodnutie všeobecného súdu, na základe ktorého sa aktuálne koná, predmetom konania o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bez jeho zrušenia, rovnako ako v prípade, ak nové konanie prebieha na základe kasačného rozhodnutia ústavného súdu.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Z návrhu a jeho príloh vyplýva, že najvyšší súd uznesením (ďalej len „kasačné uznesenie najvyššieho súdu“) v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora zrušil rozsudok krajského súdu a tiež rozsudok okresného súdu vo veci navrhovateľky. Navrhovateľka napadla kasačné uznesenie najvyššieho súdu ústavnou sťažnosťou, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 432/2016 z 28. júna 2016 (ďalej aj „uznesenie ústavného súdu“) tak, že ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>Následne navrhovateľka napadla kasačné uznesenie najvyššieho súdu sťažnosťou na EŠLP, ktorý rozsudkom vo veci REDQUEST LIMITED proti Slovenskej republike z 19. mája 2020, sťažnosť č. 2749/17 (ďalej len „rozsudok EŠLP“), rozhodol o porušení práva navrhovateľky podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).</p> <p>Európsky súd pre ľudské práva dospel vo svojom rozsudku k záveru, že v okolnostiach danej veci neexistovali okolnosti podstatného a naliehavého charakteru, ktoré odôvodňovali namietaný postup najvyššieho súdu, keďže mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora slúžilo ako zastreté/ďalšie odvolanie, pričom nezistil žiadne osobitné dôvody na odklon od všeobecného princípu právnej istoty, a preto vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, EŠLP uviedol, že zrušenie právoplatného medzitýmneho rozsudku vydaného v prospech navrhovateľky predstavovalo zásah do jej majetkových práv. Podľa názoru EŠLP zrušenie už právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov v jej veci vyvolalo situáciu právnej neistoty hlavne tým, že odstránilo ochranu <i>res iudicata</i> samotného základu nároku v prospech navrhovateľky a viedlo k novému prerokovaniu jej veci. Keďže konanie stále prebieha, tak podľa EŠLP pokračujúca neistota navrhovateľky týkajúca sa priznania základu nároku sama osebe predstavuje neprimerané bremeno pre navrhovateľku.</p> <p>Navrhovateľka následne podala na ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom, ktorý predstavuje podľa nej najvhodnejšou formou nápravy porušenia jej práv podľa dohovoru</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>27. Z už uvedeného vyplýva, že obnova konania pred ústavným súdom predstavuje účinný prostriedok nápravy iba vtedy, ak výslovnou formuláciou použitou v rozhodnutí EŠLP vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.</p> <p>28. Uvedená prieskumná povinnosť vznikne aj bez výslovnej formulácie uvedenej v rozhodnutí EŠLP, ak (i) vo veci konal a rozhodoval ústavný súd a zároveň (ii) je vylúčené, aby sa náprava porušenia ľudského práva alebo základnej slobody konštatovaného v rozhodnutí EŠLP v konaní proti Slovenskej republike dosiahla prostredníctvom obnovy konania pred všeobecným súdom alebo prostredníctvom iného účinného právneho prostriedku nápravy (napr. rozsudok EŠLP vo veci Harabin proti Slovenskej republike z 20. 11. 2012, sťažnosť č. 58688/11, rozsudok EŠLP vo veci Franek proti Slovenskej republike z 11. 2. 2014, sťažnosť č. 14090/10, rozsudok EŠLP vo veci Trancíková proti Slovenskej republike z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12).</p> <p>29. V iných než už uvedených prípadoch, v ktorých bolo v konaní proti Slovenskej republike vyslovené rozhodnutím EŠLP porušenie ľudského práva alebo základnej slobody v dôsledku konania alebo rozhodnutia súdu Slovenskej republiky, je na základe takého rozhodnutia v súlade s princípom subsidiarity obnova konania prípustná v konaní pred všeobecným súdom, a to aj v prípade, ak ústavný súd preskúmal rozhodnutie všeobecného súdu v dotknutej veci v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a rozhodol.</p> <p>30. Ak sa po rozhodnutí EŠLP, ktorým bolo v konaní proti Slovenskej republike vyslovené porušenie ľudského práva alebo základnej slobody v dôsledku konania alebo rozhodnutia súdu Slovenskej republiky, pred všeobecným súdom na základe predchádzajúceho kasačného rozhodnutia iného súdu Slovenskej republiky stále koná, v</p>

	<p>dôsledku právnych účinkov rozhodnutia ESLP kasačná záväznosť zrušujúceho rozhodnutia zaniká a konajúci všeobecný súd bez ohľadu na štádium konania je povinný rešpektovať právny názor ESLP, a to bez ohľadu na konflikt s už vysloveným právnym názorom súdu Slovenskej republiky, ktorý zrušujúcim rozhodnutím vyvolal nové konanie. Obnova konania teda nie je potrebná, pričom taký záver platí aj v prípade, ak bolo kasačné rozhodnutie všeobecného súdu, na základe ktorého sa aktuálne koná, predmetom konania o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bez jeho zrušenia, rovnako ako v prípade, ak nové konanie prebieha na základe kasačného rozhodnutia ústavného súdu.</p> <p>31. Ústavný súd konštatuje, že prípad navrhovateľky prima facie nespadá pod uvedené možnosti a zároveň ani nepredstavuje výnimočnú situáciu, keď by z okolností veci vyplývalo, že obnova konania pred ústavným sudom je nevyhnutná, pretože nemožno dosiahnuť nápravu v konaní pred všeobecnými súdmi. Naopak, vo veci navrhovateľky je podľa ústavného súdu zrejmé, že príslušným na zjednanie účinnej nápravy v jej prípade je okresný súd, v ktorého právomoci je rozhodovanie o dôvodnosti ňou uplatneného majetkového práva.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>rozsudok Veľkej komory vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 29. 5. 2019, sťažnosť č. 15172/13, bod 182</p> <p>rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku (čl. 50) z 31. 10. 1995, sťažnosť č. 14556/89, bod 34</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov</p>
klúčové slová	<p>obnova konania-obnova konania pred ústavným sudom</p>

spisová značka	IV. ÚS 290/2021
populárny názov	Posudzovanie splnenia formálnych podmienok konania
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	25.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. a</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2</p>
analytická právna veta	<p>Krajský súd nemal pri posudzovaní prípustnosti podania žiadosti o zmeškanie lehoty na podanie odvolania posudzovať splnenie formálnych podmienok prípustnosti podania až po vykonaní materiálneho prieskumu, navyše ak splnenie formálnych podmienok následne vyhodnotil nesprávne. Eliminácia takeého postupu do budúca môže prispieť k tomu, aby obdobné rozhodnutia nemuseli byť preskúmané v konaní podľa čl. 127 ústavy.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu okrem iného uznaný za vinného z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 246 ods. 1 Trestného zákona. Rozsudok okresného súdu bol riadne (bez fikcie doručenia) doručený výlučne obhajcovi sťažovateľa (7. októbra 2020).</p> <p>Následne bolo sťažovateľovi 2. decembra 2020 doručené uznesenie okresného súdu o povinnosti nahradiť trovy trestného konania. Sťažovateľ tvrdí, že sa až z tohto uznesenia dozvedel o svojom právoplatnom odsúdení rozsudkom okresného súdu.</p> <p>Dňa 4. decembra 2020 podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu žiadosť o navrátenie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu z dôvodu, že sa v období medzi konaním hlavného pojednávania 21. júla 2020 a 2. decembrom 2020 nezozvedel o skutočnosti, že mu bol prostredníctvom poštového podniku doručovaný odsudzujúci rozsudok okresného súdu, a preto sa v predmetnom období ani nemohol dozvedieť o tom, že mu začala plynúť lehota na podanie odvolania.</p> <p>Sťažovateľ podal súbežne odvolanie aj žiadosť o navrátenie lehoty na podanie odvolania, v ktorej ako konkrétny dôvod zmeškania uvedenej lehoty uviedol skutočnosť, že na</p>

	<p>adrese jeho trvalého pobytu žije spolu s matkou aj jeho duševne chorá sestra, ktorej psychiatrická diagnóza zapríčinila, že sa poštovému podniku nepodarilo doručiť mu rozsudok okresného súdu.</p> <p>Krajský súd napadnutým uznesením žiadosť sťažovateľa v bode I podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku zamietol a v bode II podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol aj jeho odvolanie podané súbežne so žiadosťou o navrátenie lehoty.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>8. Aj z dôvodov uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto odôvodnenia je potrebné opakovane pripomenúť, že systémy všeobecného a ústavného súdnictva sú oddelené, aj keď v určitej miere komplementárne justičné systémy. Činnosť ústavného súdu vzhľadom na jemu zverenú subsidiárnu funkciu vo vzťahu k všeobecným súdom nemožno však v žiadnom prípade interpretovať spôsobom, že tento predstavuje ich ďalšiu inštanciu. Uvedené platí rovnako nielen v rovine meritórnych, ale tiež procesných otázok. Jadro sťažnostných námietok v konaní pred ústavným súdom je však len rýdzou kópiou doslovného znenia žiadosti sťažovateľa o navrátenie lehoty na podanie odvolania, a to bez akejkoľvek ústavnoprávnej relevancie. Rovnako skutočnosť, že hodnotenie určitých dôkazov zo strany sťažovateľa je v porovnaní s ich hodnotením prostredníctvom krajského súdu odlišné, sama osebe nepredstavuje námietku, ktorú by ústavný súd vôbec mohol vyhodnotiť v príčinnej súvislosti s označeným základným právom na súdnu ochranu, resp. právom na spravodlivé súdne konanie. Nielen podstatou konania pred ústavným súdom, ale najmä podstatou samotnej ústavnej sťažnosti by z hľadiska jej potenciálneho úspechu mala byť argumentácia majúca ústavný a nielen len zákonný rozmer. V ústavnej sťažnosti ju však aj vzhľadom na nekritickú ingerenciu celých pasáží žiadosti o navrátenie lehoty na podanie odvolania nebolo vôbec jednoduché identifikovať.</p> <p>9. Ďalej je potrebné poukázať aj na podstatný vnútorný rozpor vyplývajúci z uplatnených námietok sťažovateľa, keď sťažovateľ zároveň namieta nevykonanie vecného prieskumu jeho žiadosti o navrátenie lehoty zo strany krajského súdu, na strane druhej však na uskutočnený vecný prieskum reaguje tým, že namieta hypotetickú konštrukciu krajského súdu týkajúcu sa vnútorného vzťahu medzi sťažovateľom a jeho obhajcom, ktorá je podľa jeho vlastných slov „<i>nesprávna, nelogická a najmä ničím nepodložená</i>“. Uvedené predstavuje logickú diskrepanciu, ktorá len zväzňuje nedôvodnosť ústavnej sťažnosti ako celku. Vo vzťahu k povinnosti mlčanlivosti medzi advokátom a jeho klientom, ktorá vyplýva z príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov, ústavný súd dodáva, že jeho ústavnoprávnou úlohou v žiadnom prípade nie je podávať výklad právnych predpisov upravujúcich výkon advokátskeho povolania (IV. ÚS 50/2020), a teda ani podrobiť túto parciálnu námietku sťažovateľa akémukoľvek vecnému prieskumu.</p> <p>10. V nadväznosti na sťažnostnú námietku spočívajúcu v tom, že znemožneniu realizácie práva na podanie riadneho opravného prostriedku proti meritórnemu rozhodnutiu bolo možné predísť tým, ak by krajský súd vykonal široké dokazovanie objektivizujúce skutočnosti tvrdené sťažovateľom v žiadosti o navrátenie lehoty na podanie odvolania, je v prvom rade potrebné poukázať na § 301 Trestného poriadku, podľa ktorého na neverejnom zasadnutí rozhoduje senát tam, kde nie je zákonom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí. V nadväznosti na citované ustanovenie je nevyhnutné pripomenúť, že rozhodovanie orgánov verejnej moci týkajúce sa navrátenia lehoty v intenciách § 64 ods. 1 Trestného poriadku neobsahuje explicitný odkaz na ustanovenia týkajúce sa verejného zasadnutia, a preto je zřejmé, že sa jeho priebeh bude spravovať práve ustanoveniami upravujúcimi formu neverejného zasadnutia. Uvedené do určitej miery determinuje najmä spôsob dokazovania verifikujúceho splnenie podmienok pre navrátenie lehoty, keďže <i>a contrario</i> k § 304 ods. 2 Trestného poriadku je zřejmé, že súd osobné dôkazy pri tomto type konania nevykonáva. Krajský súd bol pred vydaním napadnutého uznesenia predmetným ustanovením limitovaný, a teda, čo sa týka spôsobu dokazovania ani nemohol postupovať inak, ako postupoval. Z pohľadu predmetu a rozsahu dokazovania je zřejmé, že pri rozhodovaní o navrátení lehoty sú tieto determinované výlučne tým, čo uvedie sťažovateľ v samotnej žiadosti o navrátenie lehoty, prípadne v jej prílohách, keďže orgán verejnej moci, ktorý je príslušný o nej rozhodnúť, spravidla z vlastnej činnosti nedisponuje vedomosťou, z akých dôvodov skutočne k zmeškaniu lehoty na podanie opravného prostriedku došlo. V načrtnutom smere je preto možné uzavrieť, že v konaní o navrátení lehoty na podanie opravného prostriedku dôkazné bremeno zaťažuje výlučne žiadateľa.</p> <p>11. Z dôvodov uvedených v bodoch 8 až 10 odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd pred vydaním napadnutého uznesenia vykonal dokazovanie spôsobom, ktorý bol v striktnom súlade s Trestným poriadkom, pričom do jeho predmetu poňal všetky skutočnosti uvedené sťažovateľom v žiadosti o navrátenie lehoty, a to minimálne v rozsahu ním predložených dôkazov. Skutočnosť, že sťažovateľ</p>

	mal v predmetnom konaní o navrátení lehoty predstavy, ktoré nezodpovedali výsledku aplikácie práva zo strany krajského súdu, sama osebe nemá žiadnu ústavnoprávnu relevanciu, pričom už vôbec nemôže deklarovať popretie zmyslu a obsahu označených základných práv a slobôd. V odôvodnení napadnutého uznesenia dostal sťažovateľ zo strany krajského súdu odpovede na všetky ním nastolené otázky, a preto ústavný súd neidentifikoval ani potenciálnu arbitrárnosť či nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu arbitrárnosť rozhodnutie-odôvodnenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces lehota-zmeškanie lehoty práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.